

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 118/2026-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Tomášom Kováčom, advokátom, Mýtna 42, Bratislava, proti uzneseniam Mestského súdu Bratislava I č. k. 7Nt/34/2024-57 z 30. júla 2025 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tos/93/2025 z 20. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46, čl. 47, čl. 48, čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36, čl. 37, čl. 38, čl. 39 a čl. 40 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami súdov o jeho návrhu na povolenie obnovy trestného konania.

II.

2. Sťažovateľ bol rozsudkami okresného a krajského súdu z roku 2020 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody na 15 rokov, trest prepadnutia majetku a trest vyhodenia zo Slovenska na osem rokov. V decembri 2024 podal návrh na povolenie obnovy tohto konania, čo odôvodnil tým, že v rozsudkoch z roku 2020 nebola použitá zásada v pochybnostiach v prospech obvineného, skutok bol nesprávne právne posúdený a súdy sa dostatočne nevyrovnali s jeho obhajobou. Za nové dôkazy označil výsluch viacerých svedkov. Okrem toho tvrdil, že povolenie obnovy konania odôvodňuje nález ústavného súdu zo septembra 2023 (PL. ÚS 1/2021), ktorým bol zrušený obligatórny trest prepadnutiu majetku.

3. Okresný súd návrh sťažovateľa zamietol. Uviedol, že označených svedkov sťažovateľ navrhoval už v pôvodnom konaní, no tento návrh bol zamietnutý. Nejde tak o skutočnosti skôr neznáme a ich odmietnutie v pôvodnom konaní neodôvodňuje povolenie obnovy. Okresný súd odmietol aj argumenty o tom, že bol novelizovaný Trestný zákon, čo umožňuje uloženie miernejšieho trestu, a o tom, že mu uplynula lehota na podanie dovolania, ktoré pôvodne podal, no potom ho vzal späť, aby mohol byť vydaný do Srbska. K zrušeniu obligatórneho trestu prepadnutia majetku uviedol, že tento trest bol vykonaný, keďže uznesením z októbra 2023 bol konkurz na jeho majetok po splnení konečného rozvrhu výťažku zrušený.

4. Proti tomuto uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej zopakoval svoju argumentáciu z návrhu o tom, že povolenie obnovy konania je dôvodné aj pre podstatné chyby v konaní z roku 2020, ktoré nebolo možno napraviť z dôvodu, že v súvislosti s vydaním do Srbska zobral späť svoje dovolanie a obnova konania je jediným prostriedkom nápravy týchto pochybení. Uviedol, že aj v konaní o obnove mal byť použitý princíp v pochybnostiach v prospech obvineného, osobitne, ak ním navrhnutí svedkovia neboli v pôvodnom konaní vypočutí a pre pandémiu mu bola sťažená obhajoba.

5. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. Zhodnotil, že sťažovateľ sa domáha prehodnotenia veci a uvádza tie tvrdenia, ktoré boli predmetom jeho odvolania v pôvodnom konaní. Ďalej zrekapituloval skutočnosti, ktoré viedli k uznaniu viny sťažovateľa a k tomu, že v pôvodnom konaní neboli vypočutí ním v návrhu na povolenie obnovy konania opakovane navrhnutí svedkovia. Zdôraznil, že svedecké výpovede týchto svedkov súdy už v pôvodnom konaní nepovažovali za rozhodujúce, keďže dôvodom uznania viny sťažovateľa boli iné vecné dôkazy. Preto sťažovateľom navrhnutí svedkovia nepredstavujú nové dôkazy, ktoré by boli spôsobilé priviesť iné rozhodnutie, čo vylučuje dôvodnosť návrhu na povolenie obnovy. Podľa krajského súdu okresný súd nepochybil ani v tom, že by dôvodom obnovy konania bol nález ústavného súdu, keďže trest prepadnutia majetku bol vykonaný.

III.

6. Podľa sťažovateľa sú namietané rozhodnutia nedostatočne odôvodnené, vecne nesprávne, nezákonné a v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Je toho názoru, že jeho návrh na povolenie obnovy bol dôvodný. Opisuje rozhodnutia súdov z pôvodného konania a namieta ich nesprávnosť, ktorá podľa neho vyplynula i z toho, že súdy nevykonali výsluchy svedkov, ktorých označil nielen v pôvodnom konaní, ale aj v návrhu na povolenie obnovy. Rovnako ako v návrhu na povolenie obnovy sťažovateľ upriamuje pozornosť na to, že vzal späť podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu v pôvodnom konaní. Zastáva názor, že nepovolením obnovy konania mu bola odmietnutá spravodlivosť. Sťažovateľ neadresne vo vzťahu k namietanému porušeniu svojich ústavných práv cituje z rozhodnutí ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a zdôrazňuje význam zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Znova opakuje, že v pôvodnom konaní, ktoré prebiehalo v čase pandémie, bolo porušené jeho právo na obhajobu.

IV.

7. O porušení základných práv sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením mestského súdu bol na jeho sťažnosť príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu

mestského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa na konanie o návrhu na povolenie obnovy trestného konania nevzťahuje, keďže nejde o rozhodnutie, ktoré priamo súvisí s oprávnenosťou trestného obvinenia (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99).

9. Čo sa týka porušenia základného práva na súdnu ochranu, treba vychádzať z toho, že rozhodnutie súdu možno považovať za rozporné so základným právom na súdnu ochranu, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe súdu. Žiadne takéto konkrétne okolnosti okrem všeobecného záveru o tom, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, vecne nesprávne, nezákonné a v rozpore so skutkovým a právnym stavom, s argumentácie sťažovateľa nevyplývajú. Sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil tým, že v rozsudkoch z roku 2020 nebola použitá zásada v pochybnostiach v prospech obvineného, skutok bol nesprávne právne posúdený a súdy sa dostatočne nevyrovnali s jeho obhajobou. K tomuto argumentu krajský súd uviedol, že sťažovateľ sa domáha prehodnotenia veci a uvádza presne tie isté tvrdenia, ktoré boli predmetom jeho odvolania, pričom zrekapituloval skutočnosti, ktoré viedli k uznaniu viny sťažovateľa a k tomu, že v pôvodnom konaní neboli vypočutí ním v návrhu na povolenie obnovy konania opakovane navrhnutí svedkovia.

10. Takúto argumentáciu krajského súdu nemožno považovať za chybnú, keďže účelom obnovy konania nie je preskúmanie záverov pôvodného konania. Krajský súd sa okrem toho vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa, ktorá sa týkala toho, že v návrhu na povolenie obnovy ako nové dôkazy označil výpovede tých svedkov, ktorých navrhoval už v pôvodnom konaní. Záver krajského súdu o tom, že tieto dôkazy súdy už v pôvodnom konaní nepovažovali za rozhodujúce, a preto nejde o nové, skôr neznáme skutočnosti alebo dôkazy, rovnako nemožno považovať za mylný. Táto argumentáciu zodpovedá § 394 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvodom obnovy konania môžu byť len také skutočnosti, ktoré boli skôr neznáme a ktoré vyšli najavo po právoplatnom rozhodnutí o proti sťažovateľovi podanej obžaloby. Je prirodzené, že rovnakí svedkovia navrhovaní sťažovateľom už v pôvodnom konaní nie sú dôkazom, ktorý by bol neznámy či najavo vyšiel až po skončení trestného konania. Námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) je tak zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

11. V rozsahu porušenia ďalších, formálne vymenovaných základných práv (čl. 47, čl. 48, čl. 49 čl. 50 ústavy a čl. 37, čl. 38, čl. 39 a čl. 40 listiny) ústavná sťažnosť v rozpore s § 123 ods. 1 písm. c) a d) zákona o ústavnom súde neobsahuje menovité označenie týchto základných práv, pričom námietku porušenia konkrétneho základného práva, ktoré by bolo upravené v tých ustanoveniach, nemožno vyvodiť ani z argumentácie sťažovateľa, ktorá neobsahuje žiadne konkrétne právne dôvody porušenia základných práv uvedených v týchto zjavne len formálne vymenovaných ustanoveniach ústavy a listiny. V rozsahu tejto argumentácie ústavná sťažnosť

neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu